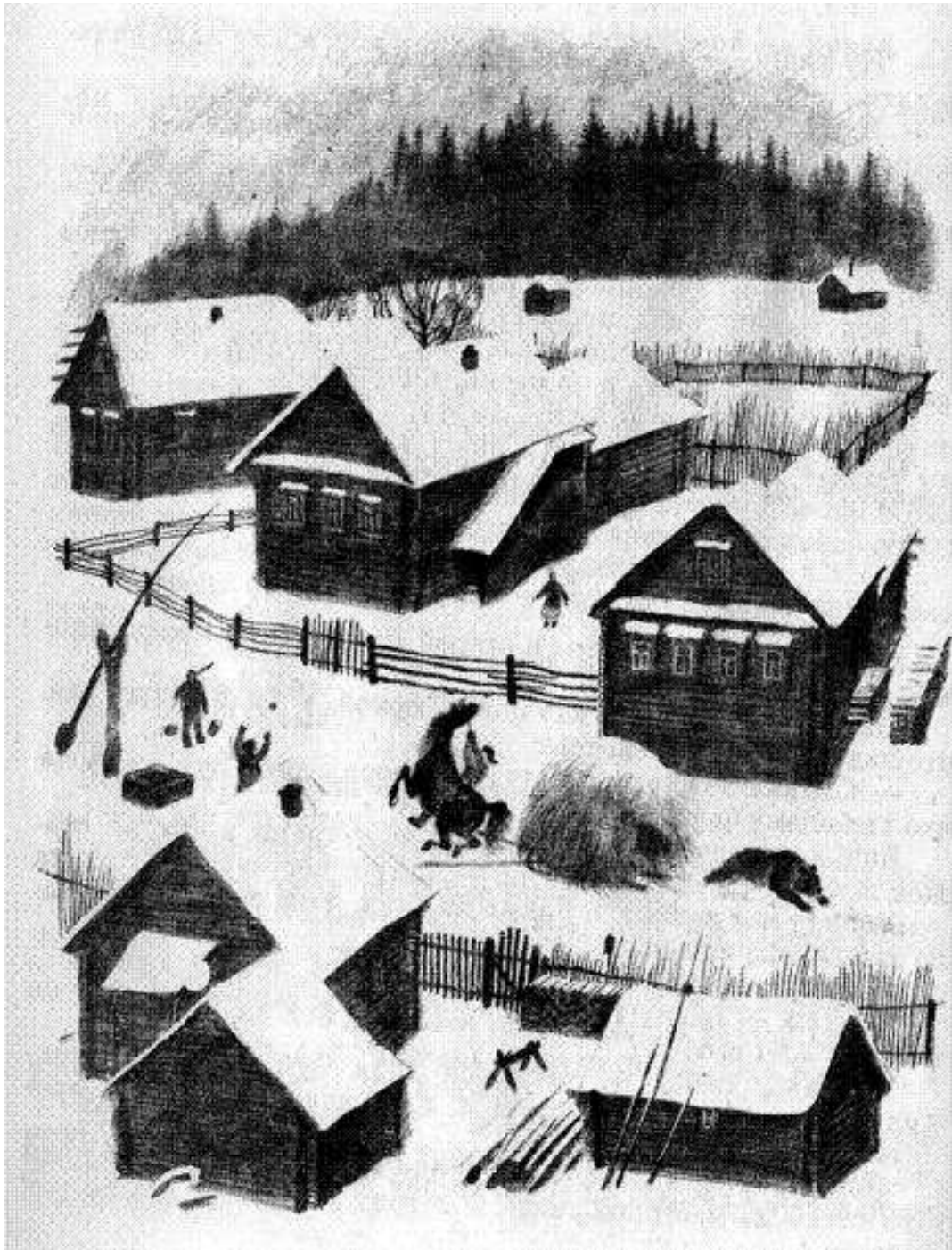

ערמת החציר

י. קובל

בעיכול הנחל ילמה, במרחץ הישן, חי, בין האחרים, גם הדוד זוי. הוא לא חי לבדו אלא עם נכדו נורוק, והיה לו הכל מה שנחוץ - גם תרנגולות וגם פרה. "אין לי חציר" היה אומר דוד זוי "לשם מה נחוץ חציר לאדם טוב?" עוד בקיץ דוד זוי קצר עשב ביער וסידר ערמת חציר. אך לא סתם סידר, אלא בעורמה: שם את החציר לא על האדמה, כפי שעושים האחרים, אלא ישר על המזחלת, כדי שיהיה נוח בחורף להוציא את החציר מהיער. וכשבא החורף, דוד זוי שכח על החציר הזה. "סבא" אומר לו נורוק "למה אינך מביא

את החציר מהיער?" "איזה חציר?" השתומם הדוד זוי, ואחר כך דפק לעצמו במצח ורץ לשכנים לבקש סוסה. השכנים נתנו לא סוסה טובה, חזקה. מהר מאוד הגיע עליה דוד זוי למקום. רואה - הערימה מכוסה בשלג. התחיל ללכת סביב הערימה וברגליים פינה את השלג, אך כשהסתובב - הסוסה לא הייתה לידו. ברחה, המקוללת! הוא רץ אחריה והשיג אותה, אבל היא לא רצתה להתקרב לערמת החציר. "ממה היא מפחדת?" חושב הדוד זוי. בסוף איכשהו רתם אותה למזחלת. "הו-הו!" הדוד זוי קורא, צועק, והסוסה לא זזה ממקומה. המגלשיים קפאו חזק אל האדמה. היה צריך לדפוק בהם בגרזן

כדי לשחרר.
בסוף המזחלת זזה קדימה, ועליה
ערמת החציר כמו שעמדה ביער. הדוד
זוי הולך לידה ומדרבן את הסוסה
במצמוץ שפתיים.
לקראת צוהריים הגיעו הביתה והדוד
זוי התחיל להתיר את הסוסה.
"מה הבאת, זוי?" קוראת לו פנטלייבה,
בעלת הבית שלי.
"חציר. ומה יכולתי להביא?"
"ומה אצלך שם על העגלה?"
הדוד זוי הסתכל על הערימה והחוויר
כמו שלג. מהערימה מציצים פנים
שעירים, איומים - דוב!
"ר-ר-ר-!"
הדוב זז על המזחלת, הזיז את
הערימה הצדה ונפל על הארץ. הכה
בראש, לקח קצת שלג לפה ורץ ליער.
"עצור!" קרא הדוד זוי "תחזיקי אותו

פנטלייבה!"

הדוב נהם ונעלם בין האשוחים.

התחילו להתאסף השכנים. באו

הציידים, ואני כמובן אתם. קהל רב

מסתכל על עקבות הדוב.

פאשה הצייד אומר:

"איזו מאורה מצא לו לחורף - החציר

של זוי."

ופנטלייבה צועקת מבוהלת:

"איך זה שלא נשך אתך, זוי?"

"כן" אומר הדוד זוי "עכשיו לחציר יהיה

ריח של דוב. גם הפרה לא תיקח אותו

לפה."